

A halottakért való megkeresztelkedés dicsőséges eredményei

*"Ahogyan mindenki meghal, mert mindannyian
Ádámhoz tartozunk, úgy mindenki, aki
Krisztushoz tartozik, új életet kap."*

1 Korinthus 15:22

Kevesen tagadják, hogy az egész emberi faj vagy halott, vagy haldoklik. Pál apostol a nyitó versünkben elmagyarázza, hogy ez az első emberrel, Ádámmal kezdődött. Ennek oka az volt, hogy Ádám nem engedelmeskedett az isteni törvénynek. (1Mózes 2:16-17; 3:17-19). Lényegében az 1. Korinthusi levél egész 15. fejezete azt a bizonyosságot mutatja be, hogy a halottaknak lehetőségük lesz a feltámadás révén az élet teljes helyreállítására.

Pál elmagyarázza, miért van ez így: "ahogyan a halál egy ember (Ádám) által jött a világba, úgy most a feltámadás a halottak közül egy másik ember által

kezdődött." (Krisztus Jézus) (21. vers). Itt emlékeztetnek minket arra, hogy az ember Krisztus Jézus volt az, aki megváltotta a világot a haláltól, ami összhangban van Jézus saját szavaival, amikor azt mondta, hogy a testét adja "az én testemet, amelyet a világ életéért adok". János 6:51

Az apostol a "váltságdíj" szót használta, hogy leírja Isten tervének ezt a vonását, amely az embernek a halálos ítéletről való megmentésére irányul. Ezt írta: "Ez jó és tetszik Istennek, a mi Megváltónknak, aki azt akarja, hogy mindenki üdvözljön és megértse az igazságot. Mert egy az Isten és egy a Közvetítő, aki kibékítheti Istent és az emberiséget az ember Krisztus Jézus által. Ő azért adta az életét, hogy megvásárolja a szabadságot mindenki számára". 1 Timóteus 2:3-6

Az Újszövetségben a görög szó, amelyet "váltságdíj"-nak fordítanak, "megfelelő árat", "megváltási árat" jelent. Az ember Krisztus Jézus, aki a Szentírás szerint "szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elkülönített" volt, megfelelt a tökéletes embernek, Ádámnak, aki az isteni képmásra lett teremtve. (Zsidókhöz írt levél 7:26; 1Mózes 1:26-27). Ádám volt az, aki az isteni törvény áthágásával a halált hozta magára és egész utódaira. A tökéletes

ember, Jézus, áldozati halálban adta oda magát, és ezzel az árral megfelelt. Ez az áldozat megváltást hozott Ádámnak, és így a mindazoknak, akik tőle származtak - az egész emberi nemnek. Ez a "váltságdíj mindenkiért", ahogy Pál leírta, megnyitotta az utat mindenki számára, hogy visszatérjen az életbe.

Pál egy másik helyen írta: "Mert a bűn zsoldja a halál, de Isten ingyen ajándéka az örök élet Krisztus Jézus, a mi Urunk által." (Róma 6:23). Hasonló gondolatot fejez ki a János 3:16-17: "Mert így szerette Isten a világot: egyszülött Fiát adta, hogy mindenki, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy megítélje a világot, hanem hogy általa üdvözítse a világot".

Jézus továbbá kifejtette: "Nincs ítélet senki ellen, aki hisz benne. De aki nem hisz benne, az már elítéltetett, mert nem hitt Isten egyszülött Fiában." (János 3:18). Ezekből a szövegekből kiderül, hogy az egész világ az öröklöttség miatt halálra van ítéelve, és hogy Krisztus által megtörtént a felszabadulás ebből a kárhozatból és a tökéletes életre való helyreállítás lehetősége. Ez a helyreállítás azonban

az egyén hitétől és elfogadásától függ, akinek ez a szeretetteljes gondviselés megadatott.

Ebben a jelen időben azok, akik Isten kegyelmének e rendelkezését megismerve elfogadják azt az engedelmesség és az isteni akarat teljes teljesítése iránti teljes odaadás feltételei mellett, azt mondják, hogy "megigazultak", Isten előtt igaznak számítanak. Pál írja: "Mivel tehát Isten előtt a hit által igazzá lettünk, békességünk van Istennel azáltal, amit Jézus Krisztus, a mi Urunk tett értünk". (Róma 5:1). Azok, akik nem teljes hittel jöttek Krisztushoz, amit életük teljes odaadása támogat, hogy Jézus nyomdokaiba lépve teljesítsék Isten akaratát, jelenleg nem élvezik ezt a "békességet Istennel". Ezek még mindig elidegenedtek tőle a bűn miatt - még mindig halálra ítélve vannak.

A halálból való megváltásnak nincs más útja, mint Krisztuson keresztül. Jézusról szólva Péter azt mondta: "Senki másban nincs üdvösség! Isten nem adott más nevet az ég alatt, amely által üdvözülnünk kellene". (ApCsel 4:12). Azért nincs más megváltás a halálból, mint Jézuson keresztül, mert ő az egyetlen, aki tökéletes emberi vérét kiontotta a bűnnel átkozott és haldokló fajért. A kiontott vér a Szentírásban a kiöntött élet szimbóluma, és Jézus

"kiöntötte lelkét a halálba", hogy Ádámnak és minden utódjának lehetősége legyen az életre. Ézsaiás 53:12

Amikor hittel elfogadjuk Krisztus kiontott vérének rendelkezéseit, és átadjuk magunkat az isteni akaratnak, rájövünk, hogy többről van szó, mint pusztán hitről. Pál írja: "Mert nemcsak az a kiváltság adatott nektek, hogy bízhattok Krisztusban, hanem az is, hogy szenvedjétek érte". (Filippi 1:29). Számos szentírási részlet utal arra, hogy a keresztények kiváltsága, hogy Jézussal együtt szenvedjenek. A Timóteushoz írt levelében Pál ezt írja: "Ez egy megbízható beszéd: Ha vele együtt meghalunk, vele együtt élünk is. Ha megpróbáltatásokat viselünk el, vele együtt fogunk uralkodni. Ha megtagadjuk őt, ő is megtagad minket". 2 Timóteus 2:11-12

A halottakért

Pál az isteni akaratnak ezt a minden hívőre vonatkozó aspektusát a halottak feltámadásáról szóló beszédével kapcsolatban említi. A korinthusi gyülekezetben nyilvánvalóan voltak olyanok, akik nem hittek Jézus feltámadásában. Rámutat, hogy ha Krisztus nem támadt fel a halálból, akkor nincs remény arra, hogy a halottak közül bárki is visszatér

az életbe. Ezzel szemben megmutatja, hogy nemcsak Jézus támadt fel a halottak közül, hanem általa mindenki, feltámad a halottak közül, és lehetősége lesz arra, hogy tökéletes életre térjen vissza. 1 Korinthus 15:12-22

Az apostol világosan megmutatja, hogy ez Krisztus uralkodása által fog megvalósulni, és hogy addig fog uralkodni, amíg minden ellenség a lába alá nem kerül. Még maga a halál is el fog pusztulni. Amikor ez a dicsőséges mű befejeződik, Krisztus királysága átkerül az Atyához, hogy "mindenütt és mindenek felett teljességgel uralkodjék". 1 Korinthus 15:24-28

Ehhez Pál ezeket a szavakat fűzi hozzá: "És mi magunk miért kockáztatnánk életünket óráról órára? Mert esküszöm, kedves testvéreim, hogy mindennap szembenézek a halállal. Ez éppoly bizonyos, mint büszkeségem arra, amit Krisztus Jézus, a mi Urunk tett bennetek. És mi értelme volt a vadállatokkal - az efezusiakkal - harcolni, ha nem lesz feltámadás a halottak közül? És ha nincs feltámadás: Lakomázzunk és igyunk, mert holnap meghalunk!" 29-32. versek.

Itt arra emlékeztetnek bennünket, hogy a Krisztusban hívők - azok, akik jelenleg valóban az ő

nyomdokain járnak - vele együtt szenvednek és halnak meg. Ez - magyarázza Pál - az emberiség "halott" világa nevében történik, jelezve, hogy a halottak valamilyen módon hasznot húznak a Jézus követőinek szenvedéséből és halálából. Ez valóban az egyik fontos jellemzője Isten nagyszerű tervének, hogy életet adjon az emberiség világának. A Szentírás többféleképpen is felhívja erre a figyelmünket. Az egyik ilyen az az ígélet, amelyet Isten Ábrahámnak tett, hogy az ő magva által a föld minden családja megáldatik. 1Mózes 12:3; 22:18

Pál Ábrahámnak ezt a megígért magvát Jézussal azonosítja, és hozzáteszi: "És mindazok, akik a keresztségben egyesültek Krisztussal, Krisztust öltötték magukra... És most, hogy Krisztushoz tartoztok, Ábrahám igazi gyermekei vagytok. Az ő örökösei vagytok, és Isten Ábrahámnak tett ígérete a tiétek". (Galata 3:16-27-29). Itt nyilvánvaló, hogy akik megkeresztelkedtek Krisztusra, és akik hűségesekek, azok vele együtt öröklék a föld minden családjának megáldására vonatkozó ígéretet. Mivel ezek a "földi családok", amelyeket meg kell áldani, vagy halottak, vagy haldoklók, logikus úgy gondolni azokra, akik megkeresztelkednek Jézus Krisztusra, hogy jelképesen szólva "megkeresztelkednek a

halottakért". E keresztség által bizonyulnak méltónak és készülnek fel arra a nagy jövőbeli munkára, hogy megáldják a föld minden családját.

A keresztség további magyarázata

A Szentírásban a keresztyének számára engedélyezett vízbe merítés csupán szimbóluma vagy képe az igazi keresztségnek, amely nem a vízbe, hanem Krisztusba, pontosabban az ő halálába való bemerítkezés. Pál azt állítja: "Vagy elfelejtettétek, hogy amikor Krisztus Jézussal egyesültünk a keresztségben, akkor az ő halálában is egyesültünk vele? ... Mivel vele egyesültünk az ő halálában, mi is úgy fogunk feltámadni az életre, ahogy ő volt". Róma 6:3,5

Mi volt Jézus halálának "hasonlatossága"? Az apostol tovább magyarázza: "Amikor meghalt, egyszer meghalt, hogy megtörje a bűn hatalmát... Így ti is tekintsétek magatokat halottnak a bűn hatalmának". (10-11. versek). Jézus soha nem volt bűnös. Az ő "bűnre való halála" tehát áldozati halál volt a bűnnel átkozott emberiség világa nevében. A mi vele együtt a keresztség által a halálba ültetésünk is áldozati halál. Pál írta: "Könyörgöm nektek, hogy adjátok oda testeteket Istennek mindazért, amit

értetek tett. Legyenek élő és szent áldozatok - olyanok, amelyeket ő elfogadhatónak talál. Ez az igazi módja annak, hogy imádjátok őt". Róma 12:1

Az áldozati halálba való megkeresztelkedésére utalva Jézus azt mondta: "De nekem még egy keresztségen kell átesnem, és micsoda kényszer alatt vagyok, amíg az be nem fejeződik!". (Lukács 12:50). Az itt "befejezettnek" fordított görög szónak az a jelentése, hogy kényszerítve vagy elfoglalva van. Urunk nyilvánvalóan szolgálatának utolsó óráira utal, amikor letartóztatják és megölik. Így az ő keresztsége szó szerinti értelemben "halálra való keresztség" volt.

Amikor két tanítványa azt kérte, hogy az egyik a jobb, a másik a bal kezén ülhessen az ő országában, Jézus azt mondta nekik: "Jézus azt mondta: "Nem tudjátok, hogy mit kérdeztek. Tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én iszom, vagy megkeresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedtem?" - Márk 10:35-38.

Ez a két tanítvány azt mondta, hogy ők is át tudnák élni azokat az élményeket, amelyekre Jézus utalt, ezért azt mondta: "Azt a poharat iszátok, amit én iszom, és azzal a keresztséggel keresztelkedtek

meg, amivel én megkeresztelkedtem". (39. vers). A keresztelés szó azt jelenti, hogy "eltemetni", és ezekben a különböző szövegekben az akaratunknak Isten akaratába való eltemetésére utal. Isten akarata volt, hogy Jézus áldozatos halált haljon a világ bűneiért, így a Mester akaratának mennyei Atyja akaratába való betemetése egyben a halálba való megkeresztelkedését is jelentette. Hasonlóképpen Isten akarata, hogy Jézus tanítványai kövessék Mesterüket a halálba, hogy megkeresztelkedjenek az ő keresztségével, amit Pál úgy magyaráz, hogy az a halálba való keresztség.

Jézus áldozati halála biztosította az ádámfi faj halálos ítéletének eltörlését; ehhez nincs szükség más áldozatra. A kárhozattól megszabadult világnak azonban felvilágosításra van szüksége Krisztus áldozatos munkájáról. Ezen túlmenően az emberiséget ki kell emelni a szellemi és erkölcsi lezüllettségéből, és meg kell tisztítani a bűn minden elhúzódó következményétől, hogy az Ádám-ban elveszített tökéletesség helyreálljon. Jézus hűséges követőinek, akiket az ő halálának hasonlatosságára ültettek össze, részt kell venniük a megvilágosodás és a helyreállítás e munkájában.

A világ kibékítése

A megbékélés a különbségek, ellentmondások vagy konfliktusok rendezésének vagy feloldásának folyamata, amelynek célja, hogy két vagy több fél ismét egymás kegyeibe férközhessen. Pál az emberiség Istennel való megbékéléséről ír: "Mindez pedig Isten ajándéka, aki Krisztus által visszahozott minket önmagához. És Isten nekünk adta ezt a feladatot, hogy az embereket kibékítsük vele. Mert Isten Krisztusban volt, aki megbékéltette magával a világot, és nem számítja többé az emberek bűneit ellenük. És nekünk adta a megbékélésnek ezt a csodálatos üzenetét." 2 Korinthus 5:18-20

Ebből a szakaszból kitűnik, hogy a Mester áldozatos követői vele együtt vesznek részt "a megbékélés e csodálatos üzenetében". az emberiség világának Istennel való megbékélésének munkájában. Ez a munka Istentől, az elveszett faj üdvösségtervének nagy Szerzőjétől ered. Az ő terve Jézuson keresztül valósult meg: "Isten Krisztusban kibékítette a világot önmagával". Ezután mi, Krisztus követői, mint Krisztus képviselői kerülünk a képbe a megbékélés munkájában, amelyről ő gondoskodott. Nekünk adatott, vagy "ránk bízta" a "megbékélés igéjét".

A 21. vers így szól: A 21. vers így szól: "Mert Isten Krisztust, aki sohasem vétkezett, áldozattá tette a mi bűneinkért, hogy Krisztus által helyreálljon a kapcsolatunk Istennel." (2Korinthus 5:21). Itt van annak az alapnak a magyarázata, amely alapján minket, akik örökségünkönél fogva a bűnnel átkozott és haldokló faj tagjai vagyunk, Isten felhasználhat a kiengesztelődés művében. Ez azért van, mert Krisztus mindenekelőtt gondoskodott a mi megbékélésünkről, és ennek a rendelkezésnek az elfogadásával mi "Krisztus által Istennel egyenlővé válunk". Semmit sem adunk hozzá annak a vérnek az értékéhez, amely által megbékéltünk, de e vér ereje a mi megbékélésünket eredményezi, és Isten igaznak tekint minket, és megadja nekünk azt a kiváltságot, hogy Krisztussal együtt részt vehessünk a másokért való megbékélés művében.

Pál a 6. fejezet első versében folytatja: "Arra kérünk benneteket, hogy ne fogadjátok el hiába Isten kegyelmét." Milyen csodálatos Isten kegyelme, amelyet az apostol arra buzdít, hogy ne fogadjuk el hiába! Ez a kiváltság, hogy vele együtt munkások vagyunk, olyan munka, amely Isten üdvösségtervének két korszakát öleli fel - a jelenlegi evangéliumi vagy keresztény korszakot és az eljövendő messiási korszakot. Krisztus megbízta

követőit, hogy menjenek el az egész világba, és hirdessék az evangéliumot (görögül: jó üzenetet) a kiengesztelődés ígéje által. (Máté 24:14; ApCsel 1:8). Ez a munka áldozatot követel, életünk feláldozását az Úr szolgálatára. Ezzel jár a Krisztussal való halálba keresztkedésünk, a vele való szenvedésünk és halálunk.

Ezután, amint láttuk, a közelgő messiási korszak munkája, amikor Krisztus testének minden tagja összegyűlt és felkészült, az lesz, hogy az emberiség többi részét kibékítse és helyreállítsa az életre. Pál írta: "A oldalon kegyelmem idején meghallgattalak titeket, és az üdvösség napján megsegítettelek titeket". 2 Korinthus 6:2

Az "üdvösség napján" kifejezés nem az egyének életére vonatkozik, hanem Isten tervének egy olyan időszakára - a jelenlegi evangéliumi korszakra -, amikor a Mennyei Atya elfogadja népe áldozatát, és szerepet szán nekik a tervében, mint vele együtt munkálkodóknak. Ebben a szövegben Pál részben az Ézsaiás 49:8-9-et idézi: "Éppen a megfelelő időben válaszolok nektek. Az üdvösség napján megsegítelek benneteket. Megvédelek és odaadlak a népnek, mint a velük

kötött szövetségemet. Általad állítom helyre Izrael földjét, és újra a saját népéhez rendelem. Azt mondom majd a foglyoknak: "Jöjjetek ki a szabadságba", és a sötétségben lévőknek: "Jöjjetek a világosságra". Az én juhaim lesznek, akik zöld legelőkön és olyan hegyeken legelnek majd, amelyek korábban kopárak voltak."

Mennyei és földi üdvösség

A jelen időkből azok, akik hit által részesülnek az Isten által Krisztus által számukra biztosított életben, ha hűségesek a halálig, dicsőségre, tisztességre és halhatatlanságra lesznek felmagasztaltatva. (Róma 2:7). A Zsidókhoz írt levél 3:1 úgy beszél róluk, mint "a mennybe elhívottakról". A 2Péter 1:4-ben úgy írnak róluk, mint akik ígéreteket kaptak, amelyek által részeseivé válhatnak az "isteni természetnek", ami Isten természetét jelenti. A Róma 5:2-ben ezeket úgy ábrázolják, mint akik örülnek "az Isten dicsőségében való részesedés várakozásának".

Az isteni természet nemcsak halhatatlanság, hanem az élet forrása is. Ezért van az, hogy a fent idézett Ézsaiás 49:8-9-ben azok, akikre úgy hivatkoznak, mint akiket Isten minden megpróbáltatáson keresztül megőrzött, miközben Krisztussal együtt szenvednek

a halálba való keresztségben, úgy vannak ábrázolva, mint akik azt mondják a foglyoknak: "Menjetek ki", és azoknak, akik a sötétségben vannak: "Mutassátok meg magatokat". Ők a "foglyok", az emberiség hatalmas maradék része, mind a halottak, mind az élők, akik Krisztus és hűséges követői által kerülnek ki az ádami halál rabságából. Ezek azonban nem az isteni természetre lesznek felmagasztaltak, mint az egyház, hanem "az elhagyott örökségek öröklésére" kerülnek elő.

Ez a földi élet öröksége és a föld feletti uralom, amely Ádámnak adatott, de amelyet a bűn miatt elvesztett. A földi életnek ezt az örökséget Krisztus vére vásárolta meg, és az egyház vele együtt vissza fogja adni ezt az örökséget mindazoknak, akik engedelmeskednek a áldás ezeréves országának törvényeinek, amely alatt a halottak, akikért most kereszttelnek meg az igaz keresztények, megvilágosodnak, és lehetőséget kapnak arra, hogy visszatérjenek az emberi élet tökéletességéhez.

Milyen hálásak vagyunk, hogy szerető és örökkévaló Istenünk mindig is segítségére volt áldozatkész népének az egész "üdvösség napja" alatt, amely, úgy hisszük, most már a végéhez közeledik!

Örülünk, hogy Krisztus vérének érdeme által Mennyei Atyánk elfogadja népe áldozatait, és lehetővé teszi az iránta való hűségük próbáját, várva végső, isteni természetbe való felmagasztalásukat.

Amint láttuk, az Úr még a halálkeresztységük ideje alatt is munkatársként használta őket az ő nagy üdvösségtervében. Őket a következő korszakban is a megbékélés szolgálaként fogja használni, mert a megbékélés és a helyreállítás üzenetét fogják közvetíteni az egész emberiségnek, míg végül az Úrnak ez az ismerete betölti majd a földet, "mint a víz a tengert". Ézsaiás 11:9; Habakuk 2:14.

Az egyházon keresztül, Krisztus követeiként és a kiengesztelődés igéjét használva, a Jézus által nyújtott "mindenkiért való váltságdíj" ismerete a kellő időben "tanúságot tesz", vagyis mindenki számára ismertté válik. 1 Timóteus 2:3-6

A menyasszony

A Biblia szimbolikus nyelven beszél a hívő egyház egészéről - mindazokról, akik a jelenlegi evangéliumi korszakban Jézus halálának hasonlatosságára együtt vannak elültetve - mint Krisztus "menyasszonyáról". A Jelenések 19:7-ben Jézust

"Bárányként" említik, a megváltás áldozati jellege miatt. Ezt olvassuk: "Örvendezzünk és örvendezzünk, és adjunk neki tiszteletet, mert eljött a Bárány menyegzője, és a felesége elkészítette magát".

Ez a mostani "felkészülés" azoknak, akik Jézussal egyesülnek majd a dicsőségben, és osztoznak vele az emberiség helyreállításában a messiási korszakban, sok áldozattal és szenvedéssel járt. Jézus saját szolgálata túlnyomórészt áldozatos volt, amely halálával végződött. A Szentírás arra buzdít bennünket, hogy legyünk olyanok, mint ő, jelképesen tessük el magunkat vele együtt a keresztség által a halálba.

A leendő menyasszony díszítése amellest, hogy önzetlen szeretet, amely másokért való áldozathozatalhoz vezet, a az alázat és az engedelmesség díszítése is Isten akaratának teljesítésében. Valójában a Szentlélek összes gyümölcsének és kegyelmének gazdag kombinációja. (Galata 5:22-23; 2Péter 1:5-7). Csak akkor kerülhet sor a Bárány és menyasszonya házasságára, amikor Krisztus leendő menyasszonyának minden egyes leendő tagja így

"gyönyörűen felöltözik férjéhez", és az egészet az "első feltámadásban" hozza létre. Jelenések 21:2; 20:6

Akkor teljesedik be a Jelenések 22:17, mert addig nem lesz teljes a menyasszonyi osztály. A szöveg így szól: "A Lélek és a menyasszony azt mondja: "Jöjjetek"." Mindenki, aki ezt hallja, mondja: "Jöjjetek". Jöjjön mindenki, aki szomjazik. Mindenki, aki vágyik, igyék ingyen az élet vizéből." Arról értesülünk, hogy a "Lélek", Isten szent ereje és befolyása, amely Fián, Jézus Krisztuson keresztül nyilvánul meg, és a "menyasszony", a hívő egyház képezi majd azt az eszközt, amellyel az emberiséget meghívják, hogy részesüljön az "élet vizéből". Így ismét feltárul az az egyedülálló helyzet, amelyet az üdvösség tervében azok foglalnak el, akik Jézus halálának hasonlatosságára együtt vannak elültetve.

Nem csoda, hogy Pál rámutat, milyen hiábavaló lenne a keresztény szenvedés és halál, milyen értelmetlen a halottakért való keresztségünk, ha nem lesz halottak feltámadása! Mi azonban tudjuk, hogy lesz halottak feltámadása, mert Krisztus, "az első gyümölcs", már feltámadt a halálból és felmagasztaltatott a mennyei dicsőségbe. (1Korinthus 15:23). Az "első feltámadás" mindazokat

felöleli majd, akik vele együtt szenvedtek és haltak meg, hogy vele együtt éljenek és uralkodjanak, de ez a dicsőséges reménység csak a "mindhalálig" tartó hűség által valósulhat meg. Jelenések 2:10

Örülünk annak a bizonyosságnak, hogy isteni segítségben részesülnek azok, akik életüket áldozatul adják. A hűség egyik legnagyobb ösztönzője a Szentírás ígérete, hogy a mi "halottakért" való megkeresztelkedésünk a mostani világban az ő végső hasznukra fog gyarapodni Isten tervében a következő korszakban. Ha hűségesek vagyunk, akkor részt veszünk abban a nagy jövőbeli munkában, amely a halott világot életre kelti, megvilágosítja, kiengeszteli őket Istennel, és lehetőséget ad nekik az örök életre. Milyen dicsőséges végkifejletet ígér Isten Igéje!